

[Dohrmann]

handlinger? Det var ikke noget, man hørte ret meget til.

Vi vil selvfølgelig stemme imod den dagsorden, der foreligger, fordi den vil vælte endnu flere omkostninger over på erhvervslivet. Den vil resultere i, at endnu flere bliver ledige, og den vil resultere i, at vores underskud på handelsbalancen bliver endnu større.

Maisted (FD):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til arbejdsministeren for redegørelsen. Hvis jeg skal komme med en kommentar, er det, at man går lidt for vidt i denne spøg.

Sandheden er, at det, man hver gang gerne vil give det udseende af, er, at arbejdsgiverne stort set er nogle dumme svin, der kun ønsker at lave profit og gøre det uden hensyn til medarbejdernes helbred. Det er det budskab, vi får fra socialisterne. Det er et glimrende politisk virkemiddel, at de er de eneste her i samfundet, der tænker på, hvordan virksomhederne fungerer, og på, hvordan medarbejderne har det med hensyn til deres helbred, når de udfører et arbejde på disse forhadte produktionsvirksomheder, som jo desværre er en nødvendighed for, at det danske samfund overhovedet kan eksistere.

Fru Lone Dybkjær pegede på, at samfundet ikke har ubegrænsede midler til rådighed. Man kunne med rette supplere med at sige, at virksomhederne har det overhovedet ikke. Det er klart, at med alle de byrder, man pålægger danske produktionsvirksomheder, har de ikke ubegrænsede midler at sætte ind på opfyldelse af et hvilket som helst krav, en eller anden kineser kunne finde på at stille på en dansk arbejdsplads.

Det, det drejer sig om, er, at der har været en udvikling igennem de sidste 20 år, hvor man selvfølgelig ikke har haft fuldt kendskab til de stoffers virkning på helbredet, man har arbejdet med. Det er jo sandheden. De skader, man ser i dag, skyldes først og fremmest fortidens synder. Der er ingen virksomhedsledere ved deres fulde fem, der ikke vil gøre alt for at skabe et fornuftigt arbejdsmiljø. De sørger for, at medarbejderne er tilfredse, og at de arbejder under trygge forhold.

Det, man fornemmer, og det, der kører en sådan debat fuldstændig skæv, er den politiske udnyttelse af tingene. Nogle af dem, der skulle varetage disse interesser, er de værste.

Vi oplevede i fjernsynet en læge, hr. Gregersen, som anklagede sine kollegaer for ikke at have anmeldt en eneste arbejdsskade til sundhedsstyrelsen. Det var selvfølgelig en fantastisk oplysning, men man spurgte jo sig selv, hvorfor i alverden hr. Gregersen, når han nu var så overbevist om, at de ikke overholdt arbejdsmiljøloven, så ikke havde sørget for, at der skete anmeldelse af disse kollegaer. Han kunne af gode grunde ikke svare på spørgsmålet. Enten var det, fordi han af kollegiale grunde ikke ønskede at blive hængt ud for urent trav, eller også var det, fordi han ikke havde belæg for det, han påstod over for offentligheden.

Den samme hr. Gregersen var primus motor med hensyn til, at vi i sin tid ikke fik en virksomhed i Vestsjællands amt. Han prøvede på at føre en skrækkampagne over for befolkningen om, at hvis der skulle fremstilles et produkt som vinylklorid, så var hele Vestsjælland i fare for at blive udryddet. Det er den form for argumentation, der gør det næsten umuligt at få en saglig debat på disse områder.

Selvfulgelig drømmer de fleste virksomheder om at kunne lave lukkede produktionssystemer, sådan at de ikke ser en eneste medarbejder inde i produktionsvirksomheden, og det bliver selvfølgelig enden på den teknologiske udvikling, der er i gang. Men i mellemtiden er det farligt at gå på arbejde, og dér kan man redde sig adskillige sygdomme. Det er en kendsgerning, og man skulle meget hellere sige til befolkningen rent ud, at sådan er forholdene. Men det er næsten lige så farligt at færdes uden for virksomhederne. Man kan f. eks. også få ondt i ryggen af at ligge for længe i sengen.

Den recept, der bliver fremført fra socialistisk side, har kun som konklusion, at det sikreste for danskerne er, at man lukker samtlige produktionsvirksomheder i landet, og så prøver man på at finde noget andet. Man kan opstille ønskesedler som til juleaften, og så kan man da håbe på, at der er nogle andre, f.eks. virksomheder og arbejdere i andre lande, der vil være med til at betale den spøg. Det, der er resultatet af den politik, der har været ført over for danske virksomheder her i landet igennem de sidste 20 år, er, at vi har måttet have udenlandske arbejdere og virksomheder til at producere og til at få overskud og låne penge til os til et